

QUAN OBLIDEM EL PASSAT ABSOLUTAMENT

Constantino J. Pérez de Diego

“Que es fonguin en llàgrimes els meus ulls sense parar, de nit i de dia: un gran desastre desfà el meu poble, un cop dolorosíssim. Si surto al camp veig les víctimes de l’espasa; si entro a la ciutat veig els qui moren de fam... Esperàvem la pau, però res no va bé; esperàvem el remei i tot són alarmes” (Jeremies 14,17-19)

Estimat lector: no pensis que em dispo a parlar del passat, d’un passat remot i massa aliè a la nostra realitat, la teva i la meva. Vull parlar-te d’un present de morts, on *tot són alarmes*, causat ara, paradoxalment, pels qui es consideren hereus del poble de la Llei i dels profetes de Jahvé.

Tu i jo, amb tota la nostra gent, som expectador des de la distància geogràfica (però, apropats per la cultura i la solidaritat) del que succeix a la terra de Palestina: la intensificació brutal d’un conflicte polític i bèlic que dura ja més de 50 anys: quan les potències mundials van decidir la creació del l’Estat d’Israel, com a compensació al dolor extrem i la crueltat absoluta de l’Holocaust del poble jueu, van condemnar al palestins, que de sobte veien com eran desapropiats de la seva terra.

Les imatges que ens arriben, poques i “suavitzades”, mostren la desolació extrema de la qual ens parlava Jeremies: la destrucció de ciutats i camps de refugiats on les víctimes -sempre innocents- de bombardejos indiscriminats són ja quantioses, nombrosos “presumptes” crímens contra la població, territoris ocupats il·legítimament, milers de presoners tractats sense cap respecte, segrest de l’autoritat palestina... I, com a resultat, l’augment de l’espiral de violència (atemptats suïcides...) i l’enfonsament en el dolor més absolut d’una població, en la qual el recomençar i la reconciliació resulten –quasi- impossibles... És la tragèdia i l’absurd, on s’ha d’afegir la inoperància i la impotència (també un cert cinisme?) per part dels països més poderosos.

Però, el que resulta encara més “admirable” és la capacitat de “metamorfosi” que poden assolir les persones i el pobles amb el pas dels anys. Com estudiós i admirador del passat del poble jueu, bressol de la nostra cultura (profundament afectada pel cristianisme), quedo ara paralitzat en contemplar aquest poble que va saber –potser, com ningú altre- el que va ser viure oprimat i desallotjat de tota dignitat a Egipte, ultratjat fins a l’expulsió massiva cap a Babilònia, amenaçat i conquerit pels imperis de torn, violentat amb tota monstrositat pel fet de tenir una identitat pròpia (tots tenim present l’extermini de milions de jueus als camps de concentració)... Un poble que va vèncer el gegant i poderós només amb pedres i la fona d’un pastor, un col·lectiu que té com a salutació el desig de pau (“Shalom”) i que des d’antic ha considerat com a llei civil i com a deure religiós la defensa del pobre i de l’estranger (Dt 24,17); un poble que ha experimentat obstacles posats per altres, superats gràcies a l’esforç heroic; un poble que ha somniat amb un futur de pau i justícia totals, il·lusionant amb aquest somni molts homes i dones de totes les generacions.

Com és possible que ara qui es considera l’hereu legítim d’aquest passat, sigui el “gegant” ben armat combatut amb pedres, el que fa us de la violència més aplastant contra l’adversari (més pobre i indefens), el que només pensa en assolir l’objectiu de vèncer, i no de “convèncer” i conuiu en pau? Com és possible que s’hagi convertit en l’enemic de la dignitat dels seus semblants més propers, “co-propietaris” d’una mateixa terra, tractant-los com a éssers inferiors...? No! No és just aquest oblit absolut del passat, d’un passat de foscor i maldat viscut –patit- pels seus pares.

Ens queda, com al profeta, deixar que *es fonguin en llàgrimes els nostres ulls, sense parar*; i demanar en el nom del més sagrat, del Déu Jahvé i del seu poble de tots els temps: “SHALOM!”. Que recordin –i assumeixin- l’exclamació del poble de Déu recollit pel gran profeta Isaïes: *Que en són de bonics per les montanyes els peus del missatger de bones noves, que anuncia la pau i el benestar, que anuncia la salvació (Is 52,7)*. Que recordin –i visquin- aquell crit de Jesús, possiblement el jueu més conegut: *Benaurats els qui treballen per la pau; Deú els anomenarà fills seus (Mt 5,9)*.

És clar que treballar per la pau i la concòrdia és també un missatge per a cadascun dels qui –com tu, amic lector, i jo- vivim dins aquesta societat plena d'agressivitat, injustícies i discriminacions... Però, això és matèria seriosa per a tractar detingudament en un altre moment.